

kunnet fremskaffe Priser, der i Konkurrencen kunde sidestilles med dem, som private har taget for Brunkul fra Lejer lige op ad Statens. I Januar Maaned var der ved Troldhede en Prisforskel paa 5 Kr. pr. Td. og vel at mærke i Statens Disfavør, til Trods for at de Virksomheder, der aftog Kullene og havde Lejlighed til at foretage Undersøgelse af deres Brændselsværdi, fandt, at de private Kul var lige saa varneholdige som Statens. Den højtærede Indenrigsminister har under Forhandlingen i Udvalget ikke set sig i Stand til at oplyse, hvad Grunden til denne Prisforskel maa antages at være. Udvalget har altsaa i saa Henseende ikke faaet nogen Oplysning, men jeg haaber, at den højtærede Minister, hvis han ikke ved denne Lejlighed er i Stand til at give Oplysninger, vil interessere sig for Spørgsmaalet, saaledes at Rigsdagen til sin Tid kan faa Rede paa dette Forhold.

Som ærede Medlemmer vil se, findes der som Underbilag til Betænkningen en Skrivelse fra Brændselsnævnet til Indenrigsministeriet, en Skrivelse, hvis Eksistens blev formodet allerede ved første Behandling, men om hvis Indhold den højtærede Minister da udtalte, at den, hvad en enkelt og for flere Medlemmer af denne Sal betydningsfuld Udtalelse angaar, maatte siges at være fremført „en passant“. Jeg sigter her ved til den Udtalelse, der findes i Underbilagets sidste Stykke. Som ærede Medlemmer vil erindre, gjorde jeg mig ved første Behandling som Ordfører for Venstre til Talsmand for den Betragtning, at det naturlige ikke vilde være at forlænge Brændselsloven et Aar indtil 31. Marts 1920, men kun at forlænge den saa lang Tid, at Brændselsnævnet kunde naa at slutte sin Virksomhed med den Produktion, der er skaffet til Veje sidste Efteraar og Vinter, saaledes at man derefter i den Rigsdag, der kommer i Oktober 1919, vil kunne tage under Overvejelse, under Hensyn til Tilførslerne af udenlandsk Brændsel, om der vil være Grund til at bringe den kommende Vinters Produktion af Brændselsmaterialer ind under Statens Forsorg eller ej. Flertallet i Udvalget finder i den nævnte Udtalelse fra Brændselsnævnet en Støtte for denne Betragtning. Desværre har man ikke fra alle Sider indenfor Udvalget kunnet tiltræde, at en saadan kortere Gyldighedstid for Loven er anbefalingsværdig, men et Flertal har dog samlet sig om at foreslaa den 31. Marts 1920 ændret til 1. November 1919, idet man samtidig ønsker at udtale, at man gennem denne Ændring ikke paa

Forhaand vil udtale noget om, hvorvidt en Regulering af Brændselsproduktionen vil blive fornøden i den kommende Tid eller ej. Viser den sig nødvendig, vil ogsaa Flertallet tilsige sin Medvirkning til en fornyet Lovgivning paa dette Omraade, saaledes at Brændselsproduktionen herhjemme ogsaa i den kommende Tid kan føres ind i Former, der er saa betryggende, som Situationen under Hensyn til Tilførslerne fra Udlandet gør det ønskeligt at gøre dem.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Lewinsky: Naar det Mindretal, jeg tilhører, ikke har kunnet slutte sig til det Ændringsforslag, som er stillet af Flertallet, er det under Hensyn til de Udtalelser, der foreligger fra Brændselsnævnet, og som ledsager Lovforslaget. Det forekommer os, at disse Udtalelser er af den Art, at en Fortsættelse af Brændselsnævnets Virksomhed maa siges at være nødvendig. Jeg maa maaske lige oplæse de Udtalelser af Nævnet, som Mindretallet tillægger overordentlig stor Betydning. I sin Skrivelse af 4. Januar 1919 udtaler Nævnet sig saaledes: „Da man fra Industriens Side endog nærer Frygt for Indtrædelse af Brændselsmangel til næste Vinter, tør Nævnet ikke tilraade Indenrigsministeriet at staa uden Midler til i fornødent Fald at kunne paabyde og gennemføre en Pligthugst; idet man vil kunne nære Frygt for, at frie Forhold under en vanskelig Brændselsituation vil kunne medføre, dels at større Skovbesiddere, hvis Skove skulde give den største Indsats i Brændeforsyningen, vilde holde sig tilbage for at skaane deres ved tidligere Pligthugster maaske allerede stærkt angrebne Skove, dels at mange, navnlig mindre Skovejere, vilde benytte de høje Brændselspriser til paa ødelæggende Maade at forcere Hugsten. Brændselsloven giver Mulighed for at regulere til begge Sider og for at lægge Hugsterne paa en Maade, der tillige tager Hensyn til Brændets bedste Fordeling til Forbrugere“. Denne Udtalelse er der aldeles ikke taget Afstand fra i Nævnets senere Skrivelse, der foreligger som Underbilag, og naar man nu ved, i hvilken Grad vor Brændselsforsyning er gaaet tilbage i Løbet af de sidste Aar — forrige Aar var det kun et meget reduceret Kvantum af, hvad Kommunerne havde ønsket, der kunde ydes dem, og for i Aar er det ganske ubetydelige, kan jeg gerne sige, Brændselsmængder, der er stillet til deres Raadighed, saa lidt, at man kan være klar over, at de til næste